

GYERMEK A RENDELŐBEN

Túrmezei Erzsébet

A kisleány ott áll a rendelőben.
A furcsa gépek mintha mind őt lennék.
S a doktorbácsi már be is ültetné
abba a félelmes, nagy székbe: 'Tessék!'

Nem, még nem ül le. Kijelenti bátran,
hogy előbb kettőt kérdezni szeretne.
'Halljuk!' - mosolyog rá a doktorbácsi,
hiszen ő mindig kész a feleletre.

'Értesz-e a fogakhoz?' - tudakolja
kis Piroska ötéves bölcsességgel.
'Ó, hányat találsz, akit én kezeltem,
kis barátaid közt, ha széjjelnézel!'

'Ott a Sárika, Jancsi. Kit mondjak még?
A patikus bácsiék Klárikája.
Kérdezd meg őket! Vigán szaladgálnak!
Mi lenne, ha foguk most is fájna?'

Ez a válasz megnyugtatóan hangzik,
valóigaz. De hátra még a másik.
'Szeretsz-e engem?' - kérdezi Piroska
a kedvesen mosolygó doktorbácsit.

'Szeretlek-e? Hát hogyan szeretnék!
Mivel semmi hiba a feleletben,
a kis paciens beül a nagy székbe
most már nyugodtan, kék szeme se rebben.

Ha a doktorbácsi ért a fogakhoz,
s szereti őt, akkor mi gondja lenne?
Jöhet most már a fúróval, fogóval.
Piroska békén türi. Bízik benne.

*

Ó, így szeretnék békén bízni én is!
Félelmetes nagy rendelő az élet,
de jól ismerem, aki kezel benne,
s az ő feleletétől én se félek.

Ha megkérdezem, ért-e a dolgához,
s ha megkérdezem, hogy szeret-e engem,
rámutat értem átszegzett kezére,
és szabad bízó kisgyermekké lennem.

Lehet fogó, fúró, akármi szerszám,
ha ott látom abban a drága kézben,
amelyik mindig tudja, mit cselekszik,
s fenn a kereszten vért hullatott értem.